

Sygn. akt II A Ka 61/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 maja 2024 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Apelacyjnego Ewa Leszczyńska-Furtak (spr.)

Sędziowie: Sądu Apelacyjnego Ewa Gregajtys

Sądu Apelacyjnego Ewa Jethon

Protokolant: Tomasz Wilk

przy udziale prokuratora Moniki Świrty

po rozpoznaniu w dniu 20 maja 2024 r.

sprawy:

D. B., syn Z. i D. z domu P., urodz. (...) w W.

oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 maja 2005 r. w zw. z art. 65 § 1 kk i inne

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 28 czerwca 2021 r., sygn. akt V K 207/19

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

1. uchyla zawarte w punkcie II (drugim) i III (trzecim) orzeczenia o karze łącznej i zaliczeniu na jej poczet okresu rzeczywistego pozbawienia wolności oraz orzeczenia o karach jednostkowych orzeczonych za zachowania zarzucane oskarżonemu w punkcie I i II wstępnej części wyroku a przypisane w punkcie I akapit pierwszy i drugi;

2. przyjmuje, że zachowania zarzucane oskarżonemu w punkcie I i II wstępnej części wyroku a przypisane w punkcie I akapit pierwszy i drugi zostały podjęte w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i stanowią jeden czyn popełniony w okresie od bliżej nieustalonego dnia na przełomie lipca i sierpnia 2009 r. do sierpnia 2016 r. z wyłączeniem okresów wskazanych w wyroku wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w tym od 22 lipca 2015 r. z M. W. pseudonim (...), wyczerpując znamiona przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 § 1 kk i w zw. z art. 4 § 1 kk w stanie prawnym przed zmianą wprowadzoną z dniem 24 czerwca 2020 r. ustawą z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami (...)19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem (...)19 (Dz.U. poz. 1086)

i przyjmując powyższe przepisy za podstawę skazania, a za podstawę wymiaru kary art. 56 ust. 3 w stanie prawnym jak wyżej, wymierza oskarżonemu karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności

oraz 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 200 (dwustu) złotych;

3. za podstawę wymiaru kary za czyny z punktu III i IV przyjmuje art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 kk w stanie prawnym przed zmianą wprowadzoną z dniem 1 października 2023 r. (Dz.U. 2022.2600 art. 16) i obniża wysokość stawek dziennych grzywny orzeczonej za każde z tych przestępstw do kwoty 200 (dwustu) złotych;

4. zmienia orzeczenie zawarte w punkcie IV (czwartym) w ten sposób, że przyjmuje, iż nawiązki orzeczone za każde z trzech przypisanych przestępstw;

5. przyjmuje, że orzeczenie zawarte w punkcie V (piątym) odnosi się do czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 kk i zw. z art. 12 § 1 kk;

II. na podstawie art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 i 2 kk łączy orzeczone oskarżonemu kary pozbawienia oraz łączy orzeczone oskarżonemu kary grzywnien i orzeka łączną karę pozbawienia wolności w wymiarze 6 (sześciu) lat i łączną karę grzywny w wymiarze 220 (dwustu dwudziestu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 200 (dwustu) złotych;

III. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego od dnia 28 maja 2019 r. do dnia 13 maja 2021 r.;

IV. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

V. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za instancję odwoławczą oraz opłatę za obie instancje w kwocie 9.400 (dziewięć tysięcy czterysta) złotych.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 61/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 28 czerwca 2021 r., sygn. V K 207/19.	
1.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
1.3. Granice zaskarżenia	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść	# w całości

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	Zmiana	
2. Ustalenie faktów w				

związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
2.1. Ustalenie faktów					
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.2. Ocena dowodów					
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów					

(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEZ ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp. 1	Zarzut obrazy prawa materialnego (art. 438 pkt 1a kpk)		
	poprzez powołanie w podstawie skazania za czyny z pkt III I IV przepisu nieistniejącego art. 53 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny,			

częściowo zasadny albo niezasadny	
Słusznie obrońca wskazuje na wadliwość powołania w wyroku art. 53 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w sytuacji, gdy przepis art. 53 tej ustawy posiada wyłącznie ustęp 1 i 2.	
Wbrew twierdzeniu skarżącego nie stanowił on jednak podstawy skazania za czyny zarzucane w punktach III i IV, skoro z prostej lektury wyroku wprost wynika, że za podstawę skazania D. B. za każdy z tych czynów, Sąd I instancji przyjął art. 18 § 2 kk w zw. z art. 53 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, zaś ustęp 3 został powołany jedynie w	

podstawie
wymiaru kary
za te czyny,
co w kontekście
podstawy
skazania przyjąć
należy za omyłkę
pisarską o
oczywistym
charakterze.

Jednocześnie
nie sposób
byłoby przyjąć za
zasadny zarzut
obrazy
nieistniejącego
przepisu, skoro
substrat owej
obrazy nie
istnieje, a
ewentualna
wadliwość
mogłaby się
sprowadzać co
najwyżej do
obrazy przepisu
art. 53 ust. 2
ustawy z dnia 29
lipca 2005 r. o
przeciwdziałaniu
narkomanii
poprzez jego
niezastosowanie
w sytuacji, gdy
stanowiąc
podstawę
skazania przepis
ten jednocześnie
zawiera w sobie
sankcję za
wyczerpanie
dyspozycji
normy w nim
określonej.

W badanych
realiach nie było
jednak potrzeby
sprostowania

omyłki, bowiem Sąd Apelacyjny z urzędu dokonał odpowiadającej kierunkowi apelacji zmiany podstawy wymiaru kary za czyny z punktu III i IV, przyjmując zań po myśli art. 4 § 1 kk, art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w stanie prawnym przed zmianą wprowadzoną z dniem 1 października 2023 r. (Dz.U. 2022.2600 art. 16), obniżając jednocześnie wysokość stawek dziennych grzywny orzeczonej za każde z tych przestępstw do kwoty 200 (dwustu) złotych. Ustawą nowelizującą, która weszła w życie po wydaniu wyroku podwyższono bowiem do lat 20 górną granicę kary pozbawienia wolności za przypisane oskarżonemu czyny z art. 53

ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.			
Lp.2	Zarzut obrazy przepisów postępowania mającej wpływ na treść wyroku (art. 438 pkt 2 kpk)		
	<p>1. Art. 5 § 2 kpk – poprzez uznanie, że wina D. B. w zakresie czynów z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii nie budzi wątpliwości, gdy wątpliwości te pojawiają się w wyjaśnieniach P. S. (1) co do czasu miejsca i realnych czynności oskarżonego podczas działania M. W. i zostały rozstrzygnięte na niekorzyść oskarżonego;</p> <p>2. Art. 5 § 2 kpk - poprzez uznanie, że wina D. B. w zakresie podżegania do czynów z art. 53 ust. 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny punkt 5</p> <p># niezasadny punkt 1, 2 , 3, 4.</p>	

narkomanii nie
budzi
wątpliwości, gdy
odległość
czasowa
pomiędzy
czynami wyklucz
konieczność
kontaktowania
P. S. (1) z M. T.
i brak jest opinii
fizykochemicznej
wyprodukowanego
środka, co
wynika z braku
jego
zabezpieczenia i
rozstrzygnięcie
tych wątpliwości
na niekorzyść
oskarżonego;

3. Art. 7 kpk i
art. 410 kpk –
poprzez oparcie
ustaleń na części
materiału
dowodowego, to
jest
wyjaśnieniach P.
S. (1)
opierających się
na pamięci
niepopartej
stosownymi
zapiskami i chęci
uniknięcia
odpowiedzialności
w ramach art.
60 kk, co
doprowadziło do
błędneho
ustalenia, że
oskarżony
popelniał
zarzucane czyny;

4. Art. 4 kpk i
art. 410 kpk –
poprzez uznanie

za
niewiarygodne
wyjaśnień
oskarżonego
oraz świadków
A. Z., M. M.
(1), M. W. i
M. T. i oparcie
orzeczenia
jedynie na
uprzednich
wyjaśnieniach P.
S. (1), które
nie znalazły
potwierdzenia w
innych
dowodach oraz
nienależytą
analizę
materiału
dowodowego i
pominięcie
okoliczności
świadczących o
niewinności
oskarżonego,
której skutkiem
było
niewwzględnienie
ich na korzyść
poprzez
oddalenie
wniosków
dowodowych z
17 maja 2021 r.;

5. Art. 424
§ 1 pkt 1
kpk – poprzez
nierespektowanie
ustalonego
stanu
faktycznego z
dalszymi
rozważaniami w
uzasadnieniu,
skutkiem czego
wyrok dotknięty

	jest wewnętrzną sprzecznością.		
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Ad. 1</p> <p>Wbrew stanowisku autora apelacji brak precyzji w określeniu dat i przypisania ich konkretnym zdarzeniom w żaden sposób nie oznacza jakichkolwiek wątpliwości świadka P. S. (1) co do roli oskarżonego D. B. w procederze obrotu narkotykami, jak i podżegania do ich wytworzenia. Depozycje P. S. (1) konsekwentnie, stanowczo i jednoznacznie wskazują okoliczności decydujące o realizacji przez oskarżonego czynności czasownikowych składających się na znamiona przypisanych jemu</p>			

przestępstw, nie dostarczając też Sądowi meriti – w kontekście całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie - obiektywnych podstaw do powzięcia wątpliwości co do sprawstwa oskarżonego w zakresie zarzucanych jemu czynów. Tym samym zarzut obrazu art. 5 § 2 kpk jest chybiony.

Zważywszy na skalę opisywanej przez świadka P. S. (1) działalności przestępczej, objęty jego depozycjami rozległy i odległy okres, a także zakres podmiotowy tych relacji, wbrew wskazaniom wiedzy, logicznego rozumowania i życiowego doświadczenia byłoby oczekiwać, że świadek opisywane sytuacje umieści w konkretnych datach, czy opisz z precyzją

uwzględniającą
każdorazowo
drugorzędne
szczegóły.

Trzeba w tym
kontekście mieć
na uwadze, że
P. S. (1)
relacjonował
codziennność,
która w tamtym
czasie – z racji
jego sposobu
życia – opierała
się na pewnej
rutynie i
powtarzalności.

Depozycje
świadka nie
polegają na
opisaniu sytuacji
zaobserwowanej
jako wyjątkowa,
a zatem
zapadająca w
pamięć, ale
odzwierciedlają
uwarunkowania,
w jakich świadek
funkcjonował,
popelniając
liczne czyny
zabronione i
pozostając w
stałym kontakcie
z osobami, dla
których takie
czyny stanowiły
sposób na życie.

Sam świadek
w odniesieniu
do przestępstw
wytwarzania
amfetaminy,
które w dwóch
przypadkach
umieścił w
2015 r., a w
trzecim w roku

2017,
przekonująco
wskazywał „Nie
pamiętam kiedy
przerobiłem
aminę w
miejscowości
W.. Nie
pamiętam, bo to
nie była jakaś
istotna data ani
nie zarobiłem
na tym jakichś
kolosalnych
pieniędzy” (k.
2007).

Powtarzalność
systematycznie
przeprowadzanych
na przestrzeni
długiego czasu
transakcji nie
nadawała każdej
z nich
wyjątkowego
charakteru,
który pozwoliłby
je
zindywidualizować,
zwłaszcza po
latach. Niemniej
świadek P. S.
(1) relacjonując,
opisywał miejsca
zdarzeń i
umiejscawiał je
w czasie, acz
– z oczywistych
względów –
przybliżonym. I
tak z relacji
świadka wynika,
że pierwszą
transakcję
nabycia kokainy
od D. B.
przeprowadził w
okolicach
cmentarza

bródnowskiego, gdzie często się spotykali, a w późniejszym okresie odbierał ją pod domem oskarżonego na ul. (...), a także przy ul. (...) oraz na O. przy ul. (...) (k. 1715), gdzie sam świadek wynajmował mieszkanie.

Natomiast jako najczęstsze miejsce jej przekazywania (...) świadek opisał parking podziemny przy ul. (...) i rejon Cmentarza B..

O kontakcie z oskarżonym w okolicach Cmentarza B. w związku z procederem narkotykowym zeznawał również A. B., spójnie z relacją świadka S. wskazując, że pracowała tam żona oskarżonego (k. 413-415).

Świadek S. opisał również hurtownię na T., w której kupował kwas siarkowy do produkcji amfetaminy oraz miejsce jej

wytwarzania dla
M. T. w
okolicach domu
jego rodziców w
okolicach stacji
PKP W.-W..

Przypomnieć
należy, że
świadek podczas
eksperymentów
procesowych
wskazywał
miejsca, o
których
zeznawał (m.in.
k. 954-957 i
1710-1712), w
tym
wynajmowany
przez
oskarżonego
lokal na osiedlu
(...) w W., w
którym D. B.
został
zatrzymany, czy
okolice
zamieszkania
rodziców M. T.
oraz garaż, w
którym tenże
miał
przetwarzać
amfetaminę (k.
956).

Nie pamiętając
szczegółowych
dat, a jedynie
przybliżone
okresy, świadek
S. wiązał z
poszczególnymi
zdarzeniami
okoliczności
nadające im
charakter
pewnej
odrębności, jak

towarzyszący
wytwarzaniu
amfetaminy
motyw
policjanta na
motorze, który
pojawił się w
pobliżu, czy
rozrzucone w
garażu
wyposażenie
zlikwidowanego
sklepu, „bodajże
monopolowego” (K.
1978), co
pozostaje w
koherencji z
faktem, iż M.
T. – jak sam
wyjaśnił - w
istocie prowadził
wcześniej sklep.

Świadek
rozpoznał też
podczas okazani
wizerunki osób,
do których
odniosły się
jego depozycje,
natomiast
odnośnie
znajomości z
oskarżonym
opisał jej
początek,
koligacje
poprzez
partnerkę
będącą siostrą
żony
oskarżonego,
nawiązanie i
przebieg
współpracy
przestępczej,
opisując zakup
narkotyków od
D. B., w
tym częściowo

dostarczanej za pośrednictwem M. W. (pseudonim (...)). Nie jest przy tym tak, jakoby świadek nie określił roli oskarżonego w związku z udziałem w zajściu M. W., skoro z jego relacji klarownie wynika, że nabywał kokainę od D. B., a w pewnym okresie, po wyjściu z aresztu M. W. ps. (...) ją czasami dostarczał, bo „wspólnie z B. prowadził te interesy” (k. 1973). Podobnie proceder nabywania narkotyków od oskarżonego opisywali M. M. (1) i A. Z. (poprzednio M.), którzy wskazywali, że po pewnym czasie transakcje z oskarżonym B. odbywały się w ten sposób, że narkotyki przekazywał im M. W., co pozostaje w koherencji z depozycjami świadka P. S. (2), wzmacniając ich wiarygodność.

W tym kontekście podkreślić należy, że świadek S. nie obciąża bynajmniej oskarżonego w sposób wskazujący na przerzucanie na niego odpowiedzialności za własne przestępcze działania, skoro przypisuje sobie nabycie środków zbywanych przez D. B., a nadto obciąża siebie licznymi – poza uczestnictwem w obrocie narkotykami - przestępstwami, w tym pośrednictwem w przekazywaniu fałszywych dokumentów dla cudzoziemców, posiadaniem bez zezwolenia broni palnej w postaci pistoletu TT i pośrednictwem w sprzedaży broni maszynowej wraz z amunicją, wyłudzeniami kredytów i pożyczek na podstawie osoby tzw. „słupy”, czy ujawnieniem, że

sam przetwarzał
aminę i
sprzedawał w
postaci
amfetaminy i
to nie tylko
oskarżonemu.

Należy wreszcie
dostrzec, że
świadek S.
potwierdził swój
udział w
popelnieniu tych
przestępstw,
które w swoich
wyjaśnieniach
złożonych na
etapie
przygotowawczym
przypisywał mu
A. Z.
(poprzednio M.).

Wbrew zatem
oczekiwaniom
obrońcy, nie
sposób odmówić
świadkowi wiary
tylko z tej
przyczyny, że
nie potrafi
zreferować
konsekwentnie
opisywanych
zdarzeń z
fotograficzną
szczegółowością,
zaś sugestie,
jakoby z relacji
tych wynikały
jakikolwiek
wątpliwości co
do osoby
oskarżonego
całkowicie
abstrahują od
treści depozycji
świadka, które
co do roli D.

B. są stanowcze i bynajmniej nie noszące cech tendencyjności, ku której zresztą nie ujawniły się żadne racjonalnie uzasadnione powody. Świadek nie pozostawał z oskarżonym w stanie niezgody, a nawet łączyły ich prywatne relacje wynikające z powinowactwa (byli szwagrami), wspólne rodzinne przyjęcia i zażyłość. Świadek wykluczał również, aby nabywał od oskarżonego narkotyki w 2017 r., klarownie wskazując: „Ja z D. B. współpracowałem do końca lipca 2016 roku” (k. 1973) i tłumacząc: „w 2017 roku bardzo mało byłem na wolności, tylko około 2 miesięcy” (k. 1975). Również w wyjaśnieniach z dnia 17 stycznia 2019 r. wskazywał,

że przebywał w areszcie śledczym od sierpnia 2016 r. do marca 2017 r. i od maja do grudnia 2017 r. (k. 433), a choć korzystając okresowo z wolności miał kontakt z oskarżonym, to nie oznacza, że kupował od niego wówczas narkotyki.

Dając zatem wiarę zeznaniom świadka P. S. (1), Sąd I instancji winien był adekwatnie do ich treści ustalić okres udziału oskarżonego w obrocie kokainą, który świadek opisywał i odpowiednio skrócić tenże, ograniczając jego trwanie do końca lipca 2016 r.

Nieuwzględnienie tegoż w wyroku spowodowało błąd w ustaleniu faktycznym okresu popełnienia przestępstwa zarzucanego w punkcie II, co skutkowało korektą, której dokonał

Sąd Apelacyjny
w oparciu o
oczywistą
wymowę
dowodów.

Ad. 2

Za nieskuteczną
musi zostać
uznana próba
podważenia
wiarygodności
zeznań P. S.
(1) odnośnie
czynów
zarzucanych
oskarżonemu w
punktach III i IV
z tej przyczyny,
że wskazywał
w nich na
„pośrednictwo”
oskarżonego w
wytwarzaniu
amfetaminy dla
M. T. nie tylko
po raz pierwszy,
ale też w
dwóch kolejnych
przypadkach -
do tego wszak w
istocie
sprowadza się
podniesiony w
apelacji zarzut.
Żadna bowiem,
a zwłaszcza nie
dająca się
usunąć
wątpliwość, nie
wynika z
przytoczenia
takiego sposobu
postępowania.
Trzeba
przypomnieć, że
P. S. (1)
był szwagrem,
natomiast M. T.

był znajomym oskarżonego, a zatem jego „pośrednictwo”, sprowadzające się de facto do nakłonienia świadka do wytworzenia narkotyku dla innej osoby jest zrozumiałe i w pełni współgra ze wskazaniami wiedzy, logiki i życiowego doświadczenia w sytuacji, gdy P. S. (1) każdorazowo uczynił to w ramach przysługi dla D. B., bez jakiegokolwiek korzyści materialnej, a przysługa ta polegała w rzeczy samej na popełnieniu ciężkiego przestępstwa. To, że P. S. (1) uległ po raz pierwszy namowom oskarżonego, aby nielegalnie przetworzył substancje niezbędne do produkcji narkotyku dedykowanego (...), nie oznacza po pierwsze, że powtórzyłby to bez jego wstawiennictwa,

a po wtóre, że M. T. pominąłby oskarżonego, dzięki któremu wszedł w relację ze świadkiem i uzyskał nieodpłatnie jego pomoc w uzyskaniu amfetaminy. Sam świadek klarownie to wytłumaczył pochodzeniem „wody” (wodny związek aminy) od oskarżonego, zeznając: „Po prostu wiedziałem, że to jest D. towar, dlatego go przerabiałem” (k. 2008).

Należy przy tym wyraźnie podkreślić w nawiązaniu do wywodów apelacji, że oskarżony kontaktował M. T. z P. S. (1), a nie odwrotnie, wszak to nie świadek S. potrzebował pomocy przy produkcji narkotyków. W przeciwnym razie świadek w istocie mógłby wykorzystać posiadany kontakt do M. T., ale M. T.,

chcąc skorzystać z powtórnej przysługi świadka na tożsamy zasadach, musiał odwołać się do jego relacji z oskarżonym i skorzystać z jego „pośrednictwa”, zwłaszcza, że czynny dzielił okres 2 lat. Tym samym z relacji świadka S. nie wyłania się żadna wątpliwość, a zwłaszcza taka, którą można by rozpatrywać na płaszczyźnie reguły in dubio pro reo.

Niezasadność zarzutu braku opinii fizykochemicznej co do substancji przetworzonych przez P. S. (1) skarżący sam wykazał, wskazując, że substancje te, jak i produkt końcowy nie zostały zabezpieczone.

W takim wypadku dowód z opinii opartej na badaniu ich składu w oczywisty sposób nie da się przeprowadzić.

Nie oznacza to jednak niemożności poczynienia ustalenia co do charakteru produktu finalnego, skoro P. S. (1) miał praktykę w produkcji amfetaminy, wiedział jak ją otrzymywać, czynił to wielokrotnie i brak jest podstaw, aby tym razem kwestionować jego wiedzę co do tego co i w jakich ilościach wytworzył, w szczególności, że opis produkcji przytoczony przez świadka w pełni pokrywa się z procesem opisywanym przez biegłego, świadcząc – jak słusznie zauważył Sąd I instancji – o wysokim wyspecjalizowaniu świadka w tej dziedzinie. Wreszcie wskazania wiedzy, logiki i życiowego doświadczenia dyktują wniosek, że M. T. nie powróciłby do P. S. (1) w

celu powtórnego
wytworzenia
amfetaminy,
gdyby za
pierwszym
razem produkt
nie spełniał jego
oczekiwań.

Zarzut obrazę
art. 5 §
2 kpk musi
być uznany za
chybiony także z
tej przyczyny, że
obrońca zarzuca
jednocześnie
obrazę art. 7 kpk
i art. 410 kpk,
gdy tymczasem
naruszenie
zasady in dubio
pro reo może
mieć miejsce
dopiero
wówczas, gdy
procedowanie
zgodne z
dyrektywą
powołanych
przepisów nie
powala na
usunięcie
wątpliwości,
które w takim
wypadku muszą
być rozstrzygane
na korzyść
oskarżonego.
Niemniej w
badanych
realiach takie
wątpliwości w
obiektywnym
oglądzie nie
miały miejsca,
zaś sam skarżący
motywuując
zarzuty zdaje
się przeczyć

stawianym w nich tezom, skoro na stronie 8 apelacji wskazuje, że „Sąd Okręgowy przeprowadził postępowanie w sposób pełny i kompletny (pomijając wnioskowane dowody – patrz petitum, a następnie poddał zebrane dowody ocenie spełniającej rygory art. 7 kpk”.

Ad. 3 i Ad. 4

Oparcie ustaleń faktycznych na dostępnym materialnym dowodowym nie oznacza bynajmniej ich oparcia wyłącznie na części materiału dowodowego, skoro ten zasadniczo pochodził od osobowych źródeł dowodowych, a co za tym idzie nie dysponując dowodami rzeczowymi nie sposób było je przeprowadzić i poddać ocenie. Nie jest przy tym tak, że na sprawstwo

oskarżonego D. B. wskazywały wyłącznie depozycje świadka P. S. (1), o czym dalej, niemniej ich walorów dowodowych nie można deprecjonować, jak chce skarżący, ze względu na brak „stosownych zapisków” i odtwarzanie zdarzeń w oparciu o ślady pamięciowe.

Trzeba zatem podkreślić, że działalność przestępcza ze swojej istoty, jako sprzeczna z prawem, nie podlega ewidencjonowaniu, księgowaniu, czy jakiegokolwiek formie dokumentowania, które mogłyby narażać ją na dekonspirację, na co racjonalnie wskazywał świadek S. („w tej branży nikt rozsądny nie prowadzi zapisków, tzn. niektórzy prowadzą, ale ja nie prowadziłem” – k. 1973).

Ponadto o wartości zeznań co do zasady decyduje m.in. ich spontaniczność, z którą wszelkie korzystanie podczas przesłuchania z notatek ewidentnie koliduje. Świadek S. złożył tymczasem oparte na śladach pamięciowych depozycje procesowe, klarownie odróżniając fakty zapamiętane od tych, których co do których nie miał pewności, a fakt obciąża ich treścią również siebie, zarówno udziałem w obrocie narkotykami i ich wytwarzaniem, jak i pośrednictwem w przekazywaniu fałszywych dokumentów dla cudzoziemców, posiadaniem bez zezwolenia broni palnej w postaci pistoletu TT i pośrednictwem w sprzedaży broni

maszynowej
wraz z amunicją,
wyłudzeniami
kredytów i
pożyczek na
podstawione
osoby tzw.
„słupy”, przeczy
tezie autora
apelacji, jakoby
jego relacje
motywowane
były chęcią
uniknięcia
odpowiedzialności
za zbrodnie w
ramach art. 60
kk.

Trzeba
natomiast
zaznaczyć, że
obligatoryjne
nadzwyczajne
złagodzenie kary
w oparciu o
przywołany
przepis może
mieć miejsce
wyłącznie w
stosunku do
sprawcy
demonstrującego
pełną lojalność
procesową, co
oznacza, że
kłamstwo w
depozycjach
procesowych,
również w
odniesieniu do
relacjonowanej
działalności
oskarżonego D.
B., mogłoby
przekreślić
możliwość
skorzystania z
tego
dobrodziejstwa,

czego świadek
był świadom.

Nie jest
natomiast
prawdą, że Sąd I
instancji nie dał
wiary zeznaniom
świadka M.
M. (1), skoro
posłużyły one
do pozytywnej
weryfikacji
prawdomówności
P. S. (1)
(vide str. 43/44
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku). Sąd
meriti dał też
wiarę relacjom
A. Z.
(poprzednio M.)
złożonym w toku
postępowania
przygotowawczego,
które z relacjami
P. S. (1) również
korespondowały.
Natomiast
zeznań świadka
M. W. Sąd I
instancji w ogóle
nie oceniał, bo
świadek
skorzystał z
prawa do
odmowy zeznań.
Tym samym
już wstępna
teza zarzutu
sformułowanego
w punkcie IVb
apelacji jest z
gruntu
chybiona.

Relacje
świadków M. M.
(1), A. Z., ale

również A. B. i P. K. posłużyły do weryfikacji zeznań świadka S. co do faktu związku oskarżonego z obrotem narkotykami, i choć nie relacjonowali oni zdarzeń objętych zarzutami w sprawie niniejszej, to z ich relacji jednoznacznie wynikało, że D. B. był ściśle powiązany z procederem nielegalnego obrotu różnego rodzaju narkotykami.

I tak depozycje A. B. potwierdzają, że D. B. zajmował się produkcją amfetaminy, a od oskarżonego wiedział, że ma on swoich ludzi, którzy dla niego produkują amfetaminę, co koresponduje z wyjaśnieniami A. Z. złożonymi w postępowaniu przygotowawczym, jak i z depozycjami P. S. (1), który potwierdzał, że również sam produkował

amfetaminę dla oskarżonego. Świadek B. tak samo, jak P. S. (1) opisywał sposób kontaktowania się z oskarżonym przy cmentarzu bródnowskim, gdzie pracowała żona D. B. oraz zeznał, że oskarżony dostarczył mu BMK do produkcji aminy, z którą świadek został zatrzymany (k. 413-415), a w konsekwencji prawomocnie skazany za przestępstwo wytwarzania amfetaminy dla oskarżonego na przełomie 2016/2017 r.

Z kolei wyjaśnienia P. K. potwierdzają pierwotne wyjaśnienia A. Z., które ten później próbował zdezawuować, że D. B. dostarczał Z. heroinę („w okresie 2014-2015 wszędzie jeździłem z A. i F.. Ja stąd wiem, że A. brał heroinę od swojego wujka

D. B.. Byłem tego świadkiem w dwóch przypadkach, gdy A. brał od D. heroinę w ilościach po około 1 kg każdorazowo” - k. 324 verte) oraz, że P. S. (2) dostarczał amfetaminę jego bratu („F. M. kupował amfetaminę od P. ps. (...) - k. 324 verte), po której odbiór świadek jeździł z nim do O. około 8 razy, a którą czasami przekazywał brat (...).

Współpracę w handlu narkotykami pomiędzy A. Z. (M.) a oskarżonym D. B. tak samo opisywał M. M. (1), który przyznawał, że sam nabywał od oskarżonego narkotyki.

Trzeba również podkreślić, czego skarżący zdaje się nie dostrzegać, że świadek P. S. (1) został zatrzymany na podstawie wyjaśnień

świadka A. Z. (wówczas M.) i finalnie przyznał się do czynów, którymi został obciążony w tych wyjaśnieniach, potwierdzając tym samym ich zgodność z prawdą.

Pierwotne wyjaśnienia A. Z. (M.) obciążające różne osoby zostały przyznane nie tylko przez P. S. (2), ale również przez P. K. i A. B., co świadczy, że odpowiadały prawdzie.

Natomiast ich późniejsza, diametralna zmiana nie dezawuuje rzeczowości i szczegółowości relacji złożonych w dniu 2 czerwca 2017 r., którą dostrzeżono również w specjalistycznej opinii psychologicznej, wskazującej na postawę obronną świadka podczas kolejnych przesłuchań, w szczególności przed Sądem I instancji podczas rozprawy w dniu

27 lipca 2020 r. Uczestniczący w tej czynności biegły psycholog opiniował, że postawa świadka Z. ewoluowała w kierunku odwetu na wymiarze sprawiedliwości za odebranie statusu „60-tki”, przyjmując charakter obronny i destruktywnie wpływając na zeznania (k. 1835 i nast.).

Suma zaś tych okoliczności prowadzi do wniosku, że depozycje A. Z. złożone w postępowaniu przygotowawczym słusznie Sąd Okręgowy uznał za wiarygodne, odmawiając wiary ich zmienionej w późniejszej fazie postępowania wersji.

Z relacją P. S. (1) w zakresie okoliczności obocznych koresponduje także ten fragment relacji M. T., w którym potwierdził on, że miał w garażu magazyn

sklepowy.

Zeznając w tym zakresie świadek

P. S. (1)

uwiarygodnił

swój tam pobyt

w związku z

wytwarzaniem

amfetaminy,

wszak w innym

wypadku nie

miałby wiedzy

o tym, co

znajdowało się

w garażu M.

T.. Jakkolwiek

zatem świadek

T., który

negował własne

sprawstwo w

toczącym się

przeciwko

niemu

odrębnym

postępowaniu,

zaprzeczał, aby

S. wytwarzał dla

niego

amfetaminę, w

tym za namową

oskarżonego, to

jednocześnie

twierdził, że

widział go

zaledwie 3 razy

przy okazji

spotkań z

oskarżonym, nie

mieli żadnych

zatargów, a co

za tym idzie sam

wykazał brak

jakichkolwiek

motywów, dla

których świadek

S. miałby go

pomawiać

wbrew

zaistniałym
faktom.

Reasumując, nie
można podzielić
stanowiska
obrońcy, jakoby
zeznania P. S.
(1) nie znalazły
potwierdzenia w
innych
dowodach, skoro
analiza stanu
dowodowego
sprawy tezę tę
obala.

O ile natomiast
świadek S.
obciążając D.
B., obciążał
również siebie,
nie przerzucając
bynajmniej na
niego własnej
odpowiedzialności,
to oskarżony
nie przyznając
się do czynów,
prezentował
własną wersję
obronną, której
niewiarygodność
Sąd I instancji
należycie
wykazał.

W odniesieniu
do argumentacji
zawartej w
uzasadnieniu
apelacji wskazać
natomiast
trzeba, że fakt
nie
przedstawienia
P. S. (1) zarzutów
adekwatnych do
tych stawianych
oskarżonemu w

żadnym razie nie może być utożsamiany z przymuszeniem świadka do złożenia zeznań poprzez uniemożliwienie mu odmowy ich złożenia, skoro nawet w takiej sytuacji świadek nadal mógł w trybie art. 183 § 1 kpk uchylić się od odpowiedzi w kwestiach dotyczących oskarżonego, jeśli ta naraziłaby świadka na odpowiedzialność za przestępstwo. Świadek jednak nie tylko nie skorzystał z takiej możliwości, ale w swoich depozycjach dobrowolnie obciążył również siebie, stanowczo deklarując na rozprawie, że nie skorzystałby z prawa do odmowy złożenia zeznań nawet, gdyby miał taką sposobność (k. 1972), dając tym wyraz dobrowolności składanych depozycji, na których

samodzielność
świadek
jednoznacznie
wskazywał,
kategorycznie
zaprzeczając
sugestiom
obrony, jakoby
funkcjonariusze
Policji wywierali
na ich treść
jakikolwiek
wpływ.

Bezspornym jest
natomiast, że
skruszony
przestępca nie
jest świadkiem
o krystalicznym
charakterze,
czego P. S. (1)
bynajmniej nie
krył, przyznając
swoją udział w
przestępstwach
o wysokim
ciężarze
gatunkowym,
jak też
instrumentalność
swoich postaw,
w tym
symulowanie
choroby
psychicznej w
celu uniknięcia
odpowiedzialności.
Niemniej dla
oceny jego
depozycji
istotnym
pozostaje, że
kiedy już
zdecydował się
przekazać
organom
ścigania, a
następnie
Sądowi swoją

wiedzę o różnych przestępstwach i ich sprawcach, to konsekwentnie wytrwał w tym postanowieniu, stanowczo relacjonując zapamiętane okoliczności i nie przerzucając własnych win na inne osoby, jak też nie odciążając siebie, ale przypisując sobie wydatną aktywność przestępczą. Nie sposób przy tym dezawuować wartości depozycji świadka z tej przyczyny, że czynił tak, licząc na łagodne potraktowanie, bo po pierwsze na takim m.in. mechanizmie zasadza się instytucja nadzwyczajnego złagodzenia kary, a po drugie nawet taka postawa nie daje gwarancji oczekiwanego profitu, niemniej zawsze warunkuje tenże prawdomównością.

Nie jest natomiast prawdą, jakoby

Sąd I instancji miał się oprzeć w wyrokowaniu wyłącznie na zeznaniach świadka S. złożonych w postępowaniu przygotowawczym, skoro świadek został przesłuchany na rozprawie głównej, a złożone wówczas przez niego konsekwentne zeznania zostały poddane przez Sąd meriti wszechstronnej ocenie, której wyniku skarżący nie zdołał podważyć.

Należy również podkreślić, że dowodów nie liczy się, lecz waży, a co za tym idzie w orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, iż w sytuacji, gdy Sąd dysponował szczegółowymi zeznaniami świadka, to nie stanowi wystarczającej podstawy do podważenia dokonanej w sprawie oceny okoliczność, że był to jedyny dowód na potwierdzenie,

że oskarżony
popelnil
przestępstwo
(vide: wyrok
NSA z 26 maja
2020 r., II OSK
2668/19, LEX
nr 3025435).
Niemniej w
badanej sprawie,
zeznania
świadka S.
znalazły
potwierdzenie
również w
innych
dowodach,
tworząc wraz z
nimi logiczny
obraz
przestępczej
działalności
oskarżonego
związanej z
obrotem i
wytwarzaniem
narkotyków.

Podniesione w
uzasadnieniu
apelacji
zastrzeżenia
dotyczące
bezzasadności
zatrzymania
oskarżonego w
postępowaniu
przygotowawczym
w dniu 28 maja
2019 r. mogły
być
przedmiotem
zażalenia na
tę czynność,
ale na ocenę
zaskarżonego
wyroku
pozostają bez
wpływu.
Natomiast to,

że prokurator
zwlekał - w
ocenie
skarżącego -
ze skierowaniem
skargi przeciwko
oskarżonemu,
choć mogło
wpłynąć na stan
śladów
pamięciowych
świadka podczas
rozprawy, nie
podważa oceny
sądu i
racjonalności
wniosku, że z
biegiem czasu
świadek miał
prawo pewnych
szczeólów nie
pamiętać.

Zarzut
nienależytej
analizy
materiału
poprzez
pominięcie
okoliczności
świadczących o
niewinności
oskarżonego,
której skutkiem
było oddalenie
wniosków z 17
maja 2021 r.,
został
sformułowany w
sposób na tyle
nieprzejrzysty,
że trudno
uchwycić jego
istotę. Niemniej
skarżący
bezpornie nie
wskazał żadnej
konkretnej
okoliczności
nieuwzględnionej

przez Sąd I
instancji, a
świadczącej o
niewinności
oskarżonego,
podczas, gdy
Sąd ten wskazał
dowody
świadczące o
winie D. B..

Co zaś się
tyczy oddalenia
wniosków
dowodowych
obrony, ich
powody zostały
należycie
uzasadnione, a
skarżący nie
tylko nie
wykazał, aby
nastąpiło to z
obrażą art. 170
kpk, ale nawet
nie sformułował
takiego zarzutu,
a zwłaszcza nie
wskazał, który
z oddalonych
dowodów, mógł
– wbrew
stanowisku
wyrażonemu w
postanowieniu
oddalającym
wniosek o jego
przeprowadzenie
– mieć znaczący
wpływ na treść
rozstrzygnięcia,
co finalnie nie
stwarza
możliwości do
bardziej
szczegółowego
odniesienia się
do

zasygnalizowanej
zaledwie kwestii.

W zakresie zaś
wniosków
dowodowych
zawartych w
apelacji, Sąd
Apelacyjny
wypowiedział się
w postanowieniu
wydanym w toku
postępowania
odwoławczego.

Ad. 5

Chybiony jest
zarzut obrazy
art. 424 § 1
pkt 1 kpk, skoro
uzasadnienie
zaskarżonego
wyroku zawiera
zarówno
wskazanie, jakie
fakty sąd uznał
za udowodnione
lub
nieudowodnione,
na jakich w
tej mierze oparł
się dowodach
i dlaczego nie
uznał dowodów
przeciwnych, jak
i wyjaśnienie
podstawy
prawnej wyroku,
a rozbudowana
konstrukcja
motywacji
znacząco
wykracza poza
ramy zwięzłości.

Ewentualna
sprzeczność
przyjętych wersji
mogłaby być
podważana w

ramach zarzutu
błędnych ustaleń
faktycznych,
który jednak nie
został w apelacji
sformułowany.

Skarżący,
stawiając tezę
o sprzeczności
wersji przyjętych
w wyroku i jego
uzasadnieniu,
jako nie
mogących
stanowić o
winie, nie
skonkretyzował
tych
sprzeczności,
poza jedną,
dotyczącą końca
czasookresu
współpracy P.
S. (1) z
oskarżonym,
który świadek
datował na
koniec lipca
2016 r., a
pomimo
przyznania jego
zeznaniom
waloru
wiarygodności,
przypisując
oskarżonemu II
(drugi) z
zarzucanych
czynów, w
wyroku przyjęto
tę datę na dzień
20 czerwca 2017
r.

W tym zakresie
oczywista
wymowa
wiarygodnego
dowodu
przekładała się

<p>na błędne ustalenie w zaskarżonym wyroku powyższego faktu według aktu oskarżenia, zamiast według treści zeznań świadka S., który stanowczo twierdził, że już w sierpniu 2016 r. został pozbawiony wolności i zaprzestał współpracy z oskarżonym, co skutkowało zmianą zawartą w punkcie 2 (drugim) wyroku Sądu Apelacyjnego (po sprostowaniu) poprzez przyjęcie, że okres uczestniczenia oskarżonego w obrocie narkotykami z udziałem świadka S. zakończył się z dniem 1 sierpnia 2016 r.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego D. B. od popełnienia</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>zarzucanych mu czynów, ewentualnie o przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>		
<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek jest niezasadny wobec niezasadności zarzutów podniesionych w apelacji i niestwierdzenia z urzędu innych podstaw odwoławczych, o jakich mowa w art. 440 kpk lub art. 439 § 1 kpk.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>1.</p>	<p>1. Niezasadne przyjęcie w zaskarżonym wyroku, że zachowania zarzucane oskarżonemu w punkcie I i II jego wstępnej części stanowią</p>	

dwa odrębne
czyny w sytuacji,
gdy okoliczności
ustalonych w ich
ramach
zachowań
oskarżonego,
stanowiły
podstawę do
przyjęcia, że
wszystkie zostały
podjęte w
krótkich
odstępach czasu
w wykonaniu z
góry powziętego
zamiaru i
stanowią jeden
czyn ciągły,
wyczerpujący
znamiona
przestępstwa z
art. 56 ust. 3
ustawy z dnia 29
lipca 2005 r. o
przeciwdziałaniu
narkomanii w
zw. z art. 65 § 1
kk w zw. z art. 12
§ 1 kk i w zw. z
art. 4 § 1 kk w
stanie prawnym
przed zmianą
wprowadzoną z
dniem 24
czerwca 2020 r.
ustawą z dnia 19
czerwca 2020 r.
o dopłatach do
oprocentowania
kredytów
bankowych
udzielanych
przedsiębiorcom
dotkniętym
skutkami (...)19
oraz o
uproszczonym
postępowaniu o
zatwierdzenie

	<p>układu w związku z wystąpieniem (...)19 (Dz.U. poz. 1086).</p> <p>2. Zmiana ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii po wydaniu zaskarżonego wyroku poprzez zaostwienie sankcji przewidzianej za przestępstwo z art. 53 ust. 2 tej ustawy.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>Ad. 1</p> <p>Brak jest racjonalnej podstawy do wyodrębniania jako dwóch oddzielnych przestępstw zachowań sprawcy polegających na regularnym udziale wspólnie z inną osobą (tu P. S. (1), a okresowo również M. W.) w obrocie kokainą w częściowo pokrywających się okresach – w</p>		

wyroku przyjęto czyn pierwszy od przełomu lipca i sierpnia 2009 r. do co najmniej końca 2010 r. oraz czyn drugi od przełomu lipca i sierpnia 2009 r. co 20 czerwca 2017 r., gdy jedyną dającą się zidentyfikować zmienną w ramach tegoż obrotu były różne ilości środka odurzającego, którym obracano, wszak w ramach pierwszego z czynów chodziło o porcje półkilogramowe, a w ramach drugiego 50-100 gramowe.

Tego rodzaju okoliczność, zwłaszcza uwzględniając równoległość tych transakcji, w żadnym razie nie świadczy o odrębności zamiaru, który wszak towarzyszył oskarżonemu od początku współpracy z P. S. (1), był motywowany chęcią

osiągnięcia
korzyści
majątkowej i
regularnie
realizowany
poprzez
powtarzalne w
krótkich
odstępach czasu,
odpłatne
dostarczanie mu
kokainy wbrew
przepisom
ustawy, w celu
dalszej
odsprzedaży. Na
tym wszak
polegały
opisywane przez
świadka
„interesy”
pomiędzy D. B.
i P. S. (1),
które uzgodnili
po tym, gdy
świadek opuścił
areszt śledczy,
a oskarżony
zakończył
odbywanie kary
(wcześniej
wspólnie
przebywali w
Areszcie
Śledczym
W.-B.).

Nawiązanie
współpracy w
obrocie
narkotykami
pomiędzy
oskarżonym a P.
S. (1) stanowiło
długodystansowy
projekt mający
stanowić źródło
stałego dochodu,
kontynuowany
przez kolejne

lata, w ramach którego trudno byłoby wyodrębnić inny zamysł przy zbywaniu w celu dalszej odsprzedaży porcji narkotyku półkilogramowych, niż przy zbywaniu porcji tegoż o niższej gramaturze, co przyjętą w akcie oskarżenia, a następnie powieloną w zaskarżonym wyroku konstrukcję prawną dwóch odrębnych przestępstw czyni całkowicie niezrozumiałą, a w rzeczy samej wadliwą.

Zachowania przypisane D. B. w punkcie I akapit pierwszy i drugi, należało przyjąć i zakwalifikować jako jeden czyn, objęty tym samym zamiarem i realizowany w krótkich odstępach czasu, przy czym popełniony w okresie od bliżej nieustalonego dnia na przełomie lipca i sierpnia 2009 r.

– najdalej do 1 sierpnia 2016 r.
- z wyłączeniem okresów wskazanych w wyroku - wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w tym od 22 lipca 2015 r. z M. W. pseudonim (...), wyczerpujący znamiona przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 § 1 kk i w zw. z art. 4 § 1 kk w stanie prawnym przed zmianą wprowadzoną z dniem 24 czerwca 2020 r. ustawą z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami (...)19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem (...)19 (Dz.U. poz. 1086).

Sąd Apelacyjny
podziela przy
tym stanowisko
wyrażone w
orzecnictwie
Sądu
Najwyższego w
odniesieniu do
instytucji czynu
ciągłego, że
dla przyjęcia
wielu zachowań
sprawcy za jeden
czyn zabroniony
niezbędne jest
ustalenie
podjęcia
pierwszego już
zachowania z
zamiarem
realizacji
pozostałych,
nawet
potencjalnych i
w tej dacie bliżej
niesprecyzowanych
(postanowienie
SN z dnia 14
maja 2020 r.,
II KK 98/20,
LEX 3275722),
uznając, że
ustalony w
niniejszej
sprawie stan
faktyczny daje
asumpt do takiej
kwalifikacji
zachowań
oskarżonego
objętych
zarzutami z
punktów I i II
wstępnej części
wyroku.
„Interesy”
narkotykowe
pomiędzy
oskarżonym a

świadkiem
polegały bowiem
na z góry
przyjętym i
konsekwentnie
realizowanym w
praktyce
zamiarze
utworzenia
ogniwa łańcucha
obrotu środkiem
odurzającym,
przy ustalonym
zbywcy i
nabywcy,
rodzaju towaru,
zapewnionej
powtarzalności
dostaw i
uzgodnionych
sposobach ich
realizacji. Taki
stan rzeczy
upodabnia
przyjęty model
działania do
funkcjonowania
działalności
gospodarczej o
określonym
profilu,
obliczonej na
zysk, która
polega na
dostarczaniu
danemu
podmiotowi
towaru lub
usługi,
stanowiącej
warunek jego z
kolei
funkcjonowania
w danej branży,
tyle, że tu
odbywa się to
wbrew
przepisom
ustawy,
stanowiąc czyn

zabroniony.
Współpraca
oskarżonego ze
świadkiem S.
w tego rodzaju
uwarunkowaniach
wpisuje się w
konstrukcję
czynu objętego z
góry powziętym
zamiarem od
początku jej
trwania, od
pierwszego
zachowania z
zamiarem
realizacji
pozostałych,
choć w tamtej
dacie
sprecyzowanych
co to stron
transakcji,
przedmiotu i
celu, a
niesprecyzowanych
co do
konkretnych dat
i wielkości.

Takie ustalenia
poczynił w
istocie Sąd I
instancji
wskazując, że
po zakończeniu
przez
oskarżonego D.
B. odbywania
kary
pozbawienia
wolności jego
ponowne
spotkanie z P.
S. (1) nastąpiło
„celem
odnowienia
znajomości i
rozpoczęcia
działalności

związanej z
handlem
narkotykami

Uwzględniając
zatem
okoliczności
wynikające z
uznanych za
wiarygodne
zeznań świadka
S., uprawnione
było przyjęcie w
odniesieniu do
czynów
zarzucanych w
punktach I i
II konstrukcji
czynu ciągłego.

Powyższa
zmiana jawi
się korzystną
dla oskarżonego,
prowadząc do
przypisania
jemu jednego
przestępstwa w
miejsce dwóch
odrębnych
przestępstw,
przy
jednoczesnym
skróceniu
inkryminowanego
okresu
(adekwatnie do
oczywistej
wymowy
dowodów
uznanych za
wiarygodne), w
konsekwencji
skutkującej
orzeczeniem
jednej kary za
zachowania
objęte dwoma
zarzutami (I i II)
zamiast dwóch

kar jednostkowych, przy niezmienionych granicach sankcji (tożsama przewidziana jest za II-gi z zarzucanych czynów), skoro przyjęto w myśl art. 4 § 1 kk stan prawny obowiązujący przed dodaniem do Kodeksu karnego z dniem 24 czerwca 2024 r. przepisu art. 57b kk, który podwyższa granice wymiaru kary w przypadku skazania za czyn ciągly, stanowiąc, że w takim wypadku "sąd wymierza karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia do podwójnej wysokości górnej granicy ustawowego zagrożenia".

Należy przy tym zaznaczyć, że w razie zmiany ustawy w trakcie realizacji

czynu ciągłego w sytuacji, gdy pierwsze zachowanie objęte tym czynem popełnione zostało w trakcie obowiązywania ustawy starej, a ostatnie zachowanie popełnione zostało po zmianie ustawy, należy uznać, że cały czyn ciągły popełniony został pod rządami ustawy nowej, co w ustalonym stanie faktycznym oznaczało konieczność przyjęcia stanu prawnego jak wyżej.

Ad. 2

Mając na uwadze, że po wydaniu wyroku Sądu I instancji nastąpiła nowelizacja ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, na mocy której z dniem 1 października 2023 r. (Dz.U. 2022.2600 art. 16) podwyższono górną granicę

wymiaru kary
pozbawienia
wolności za
przestępstwo z
art. 56 ust.
2 powołanej
ustawy
wprowadzając
sankcję od 3
do 20 lat
pozbawienia
wolności (w
dotychczasowym
brzmieniu
przestępstwo to
zagrożone było
karą
pozbawienia
wolności od lat
3, a górna
granica kary
limitowana była
wymiarom lat
15), należało
zgodnie z regułą
art. 4 § 1 kk,
przepis art. 56
ust. 2 ustawy o
przeciwdziałaniu
narkomanii w
dawnym
brzmieniu, jako
względniejszy,
wskazać w
podstawie
skazania i
wymiaru kary za
czyny z punktu
III i IV zarzutów.

5.
ZSTRZYGNIECIE
SĄD
ODWOŁAWCZEGO

5.1.
Utrzymanie w
mocy wyroku
sądu

pierwszej instancji		
1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
W zakresie nieobjętym zmianą.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Z przyczyn wyżej wskazanych, w tym wobec niezasadności zarzutów apelacji.		
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
1.	Przedmiot i zakres zmiany	
1. przyjęto, że zachowania zarzucane oskarżonemu w punkcie I i II wstępnej części wyroku a przypisane w punkcie I akapit pierwszy i drugi zostały podjęte w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego		

zamiaru i
stanowią jeden
czyn popełniony
w okresie od
bliżej
nieustalonego
dnia na
przełomie lipca
i sierpnia 2009
r. do 1
sierpnia 2016 r.,
z wyłączeniem
okresów
wskazanych w
wyroku,
wspólnie i w
porozumieniu z
innymi osobami,
w tym od 22
lipca 2015 r. z M.
W. pseudonim
(...), wyczerpując
znamiona
przestępstwa z
art. 56 ust. 3
ustawy z dnia 29
lipca 2005 r. o
przeciwdziałaniu
narkomanii w
zw. z art. 65 § 1
kk w zw. z art. 12
§ 1 kk i w zw. z
art. 4 § 1 kk w
stanie prawnym
przed zmianą
wprowadzoną z
dniem 24
czerwca 2020 r.
ustawą z dnia 19
czerwca 2020 r.
o dopłatach do
oprocentowania
kredytów
bankowych
udzielanych
przedsiębiorcom
dotkniętym
skutkami (...)19
oraz o
uproszczonym

postępowaniu o
zatwierdzenie
układu w
związku z
wystąpieniem
(...)19 (Dz.U.
poz. 1086) i
powyższe
przepisy
przyjęto za
podstawę
skazania, a za
podstawę
wymiaru kary
art. 56 ust. 3 w
stanie prawnym
jak wyżej oraz
wymierzono
oskarżonemu za
tak przypisany
czyn karę 4 lat
i 6 miesięcy
pozbawienia
wolności oraz
150 (stu
pięćdziesięciu)
stawek
dziennych
grzywny
ustalając
wysokość jednaj
stawki na kwotę
200 (dwustu)
złotych;

2. za podstawę
wymiaru kary
za czyny z
punktu III i IV
zakwalifikowane
jako
przestępstwa z
art. 18 § 2 kk w
zw. z art. 53 ust
1 i 2 ustawy o
przeciwdziałaniu
narkomanii
przyjęto art. 53
ust. 2 ustawy
z dnia 29 lipca

2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 kk w stanie prawnym przed zmianą wprowadzoną z dniem 1 października 2023 r. (Dz.U. 2022.2600 art. 16) i obniżono wysokość stawek dziennych grzywny orzeczonej za każde z tych przestępstw do kwoty 200 (dwustu) złotych;

3. uchylono zawarte w punkcie II (drugim) i III (trzecim) orzeczenia o karze łącznej i zaliczeniu na jej poczet okresu rzeczywistego pozbawienia wolności oraz orzeczenia o karach jednostkowych orzeczonych za zachowania zarzucane oskarżonemu w punkcie I i II wstępnej części wyroku a przypisane w punkcie I akapit pierwszy i drugi;

4. zmieniono
orzeczenie
zawarte w
punkcie IV
(czwartym)
zaskarżonego
wyroku
przyjmując, iż
nawiązki
orzeczono za
każde z trzech
przypisanych
przestępstw;

5. przyjęto,
że orzeczenie
zawarte w
punkcie V
(piątym) odnosi
się do czynu z
art. 56 ust. 3
ustawy z dnia 29
lipca 2005 r. o
przeciwdziałaniu
narkomanii w
zw. z art. 65 § 1
kk i zw. z art. 12
§ 1 kk;

6. na podstawie
art. 85 § 1 kk i
art. 86 § 1 i 2 kk
łączy orzeczone
oskarżonemu
kary
pozbawienia
oraz łączy
orzeczone
oskarżonemu
kary grzywien
i orzeka łączną
karę
pozbawienia
wolności w
wymiarze 6
(sześciu) lat
i łączną karę
grzywny w
wymiarze 220
(dwustu

<p>dwudziestu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 200 (dwustu) złotych;</p> <p>7. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 28 maja 2019 r. do dnia 13 maja 2021 r.</p>	
<p>Zwiężle o powodach zmiany</p>	
<p>Ad. 1 – przyjęto w ramach dwóch zarzucanych i przypisanych w zaskarżonym wyroku czynów jedno przestępstwo z przyczyn wskazanych wyżej (część 4, Ad. 1).</p> <p>Mając natomiast na uwadze skazanie za jeden czyn, a nadto w okresie czasu, choć</p>	

znacznym, bo
wieloletnim, to
jednak
skróconym
względem
pierwotnie
przypisanego,
Sąd Apelacyjny,
orzekając karę w
ramach
przewidzianej za
przestępstwo z
art. 56 ust. 3
sankcji
(zagrożenie karą
grzywny i karą
pozbawienia
wolności od lat
3) wymierzył
oskarżonemu za
tak przypisany
czyn karę 4 lat
i 6 miesięcy
pozbawienia
wolności oraz
150 stawek
dziennych
grzywny
ustalając
wysokość jednaj
stawki na kwotę
200 (dwustu)
złotych. Przy
wymiarze kary
uwzględniono
okoliczności
prawidłowo
ustalone przez
Sąd I instancji,
w tym
długotrwałość
przestępczego
procederu
rozciągniętego
na przestrzeni
7 lat, rodzaj
stanowiącego
przedmiot
obrotu środka
odurzającego w

postaci kokainy,
będącej
narkotykiem
tzw. „twardym”
o stosunkowo
silnym działaniu
odurzającym i
uzależniającym
oraz uczynienie
sobie z udziału w
obrocie kokainą
źródła stałego
dochodu, a także
zaplanowany i
zorganizowany
sposób działania
rzutujący na
wysoki stopień
zawinienia.

Jednocześnie
Sąd Apelacyjny
miał na uwadze,
że przedmiotem
osądu na
płaszczyźnie
czynu z art. 56
ust. 3 ustawy o
przeciwdziałaniu
narkomanii jest
uczestniczenie w
obrocie
narkotykiem
jednego rodzaju
oraz odpłatne
dostarczanie go
jednej tylko
osobie, co
wpłynęło na
miarkowanie
kary, podobnie,
jak niekaralność
oskarżonego w
czasie
wyrokowania,
stanowiąca
okoliczność
korzystną dla
sprawcy.

Orzekając karę grzywny Sąd Apelacyjny z jednej strony miał na uwadze konieczność przekonania sprawcy o nieopłacalności przestępstwa, z którego uczynił on sobie źródło stałego dochodu, co nakazywało ukształtować ją na poziomie dolegliwości odczuwalnej dla oskarżonego, z drugiej zaś strony uwzględnić należało zarówno rozmiar kary pozbawienia wolności, jak i innych obciążeń finansowych orzeczonych zaskarżonym wyrokiem, co z kolei przemawiało za miarkowaniem tej kary.

Sąd uznał przy tym, że stawka dzienna grzywny winna zostać ustalona na poziomie 200 złotych, co przy możliwościach zarobkowych oskarżonego (zwłaszcza wobec

perspektywy odbycia wieloletniej kary pozbawienia wolności) jest wartością i tak dość wysoką, uwzględniając zwłaszcza ekonomiczne stosunki społeczne, gdzie – według GUS - średnie wynagrodzenie w I kwartale 2024 r. w Polsce wyniosło 8174,38 zł brutto, a minimalne 4242 zł brutto, ale przy istotnym w ostatnich latach wzroście kosztów utrzymania.

Ad. 2 –
Konsekwentnie obniżono również wysokość stawki dziennej grzywien orzeczonych w zaskarżonym wyroku za czyny z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w stanie prawnym obowiązującym przed zmianą wprowadzoną po wydaniu zaskarżonego wyroku z dniem

1 października
2023 r.,
albowiem brak
jest
uzasadnienia dla
różnicowania
wysokości
stawek
dziennych w
sytuacji, gdy w
jednym
postępowaniu
Sąd orzeka
grzywny ze
poszczególne
przestępstwa, a
następnie orzeka
karę łączną
grzywny.
Wysokość stawki
zgodnie z art. 33
§ 3 kk winna
uwzględniać
dochody
sprawcy, jego
warunki
osobiste,
rodzinne,
stosunki
majątkowe i
możliwości
zarobkowe,
które odnosić
należy do daty
orzekania, co
nieracjonalnym
czyniłoby
ustalenie
wysokości
stawki w jednym
czasie na
różnych
poziomach
ekonomicznych.

Ad. 3, 4,
5 – orzeczenia
stanowiące
następstwo
zmian

orzeczonych w punkcie I.2 i I.3 wyroku Sądu Odwoławczego.

Ad. 6 – będąc zobligowanym w następstwie dokonanych zmian zaskarżonego wyroku do orzeczenia na nowo kary łącznej, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 i 2 kk połączył orzeczone oskarżonemu kary pozbawienia oraz połączył orzeczone oskarżonemu kary grzywien. Orzekając łączną karę pozbawienia wolności w wymiarze 6 (sześciu) lat i łączną karę grzywny w wymiarze 220 (dwustu dwudziestu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 200 (dwustu) złotych, Sąd Apelacyjny, stosując – podobnie, jak Sąd I instancji -

regułę asperacji,
miał na uwadze
z jednej strony
bliskość
przedmiotowo-
podmiotową
poszczególnych
czynów, skoro
wszystkie
dotyczyły
narkotyków i
były realizowane
w częściowo
tożsamym kręgu
osób, z drugiej
zaś fakt, że jeden
z czynów polegał
na udziale w
obrocie kokainą
a dwa pozostałe
na podżeganiu
do wytworzenia
amfetaminy
(znamiona
podżegania Sąd
I instancji
należycie
wykazał i
uzasadnił ocenę
prawną w tym
zakresie, trafnie
wskazując, że
dla przyjęcia tej
formy
zjawiskowej
przestępstwa nie
jest bynajmniej
wymagana
żadna
szczególna
forma presji
i może ono
przyjąć również
postać prośby,
a powielanie
tej motywacji
jest zbędne –
vide str. 54-55
uzasadnienia).
Jednocześnie,

pomimo, że
wszystkie trzy
przestępstwa
zostały
popelnione w
tych samych
ramach
czasowych, w
jakich
przypisano
oskarżonemu
udział w obrocie
kokainą, to
jednak
przestępstwa
nakłaniania
innej osoby
do wytworzenia
amfetaminy
dzielił okres
około 2 lat.
Dlatego
orzekając karę
łącną
pozbawienia
wolności w
granicach od 4
lat i 6 miesięcy
do 12 lat i
10 miesięcy, zaś
karę grzywny w
granicach od 150
do 350 stawek
dziennych, Sąd
Apelacyjny
uksztaltował te
kary, jak w
punkcie II
(drugim)
wyroku, w
znacznym
stopniu
dokonując ich
częściowej
absorpcji.

Należy w
powyższym
kontekście
wskazać, że

całokształt
reakcji karnej,
w tym zarówno
kary
jednostkowe, jak
i kara łączna
nie mogą być
uznane za rażące
swoją
surowością w
kontekście
przedmiotowych
i podmiotowych
okoliczności
składających się
na poszczególne
przestępstwa
popelnione
przez
oskarżonego,
które decydują o
wysokiej
społecznej
szkodliwości
każdego z
czynów oraz
takimż
zawinieniu
sprawcy,
mającego pełną
świadomość
negatywnych
skutków
społecznych
zjawiska
narkomanii,
które swoim
przestępczym
zachowaniem
umacniał
(kolportując
kokainę i
nakłaniając do
produkcji
amfetaminy),
czerpiąc z tego
(w zakresie
czynu z art. 53
ust. 3 ustawy o
przeciwdziałaniu

narkomanii)
korzyści i
czyniąc stałym
źródłem
dochodu.
Wbrew
twierdzeniu
obrońcy
oskarżonego
negatywna
prognoza
kryminologiczna
nie jest przy tym
warunkowana
działaniem w
warunkach
recydywy,
którego wszak
oskarżonemu
nie przypisano,
ani nawet
uprzednią
karalnością, ale
może wynikać
z okoliczności
samego czynu,
co w tym
wypadku jest
uzasadnione
długotrwałością
i konsekwencją
świadczącą o
determinacji z
jaką oskarżony
naruszał
przepisy ustawy
o
przeciwdziałaniu
narkomanii.
Natomiast ocena
zjawiska
narkomanii,
jako szczególnie
szkodliwego
społecznie, nie
stanowi
bynajmniej
subiektywnej
oceny Sądu I
instancji, ale jest

obiektywnym
oglądem
problemu
społecznego,
którego waga
znajduje
adekwatne
odzwierciedlenie
w zagrożeniu
karnym czynów
naruszających
poszczególne
normy zawarte
w ustawie o
przeciwdziałaniu
narkomanii.

W zakresie kar
orzeczonych za
czyny zrucane
w punktach III i
IV Sąd I instancji
należy i
wszechstronnie
ustalił i wziął
pod uwagę
istotne
okoliczności
zarówno
obciążające, jak
i łagodzące,
nie pomijając
zwłaszcza żadnej
z tych ostatnich.

Ad. 7 – na poczet
orzeczonej kary
łącznej
pozbawienia
wolności
należało zaliczyć
oskarżonemu
okres
rzeczywistego
pozbawienia
wolności w
niniejszej
sprawie od daty
jego zatrzymania
(28 maja 2019

r.) do dnia uchylenia tymczasowego aresztowania (13 maja 2021 r.).			
5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia o			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia o			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej o			

podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za instancję odwoławczą oraz opłatę za obie	

	<p>instancje w kwocie 9.400 złotych, stosownie do treści art. 636 § 1 kk oraz ustalając opłatę zgodnie z art. 6, art. 10 i art. 2 pkt 6 oraz art. 3 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. 27, poz. 153; tekst jednolity z dnia 11 stycznia 2023 r., Dz.U. 2023, poz. 123).</p> <p>Skarżący nie wykazał, aby oskarżony nie był w stanie uiścić należności ze względu na sytuację rodzinną i majątkową.</p>	
<p>7. PODPIS</p>		
<p>Ewa Gregajtys Ewa Leszczyńska- Furtak Ewa Jethon</p>		

<p>1.3. Granice zaskarżenia</p>		
<p>Kolejny numer załącznika</p>	<p>1</p>	
<p>Podmiot wnoszący apelację</p>	<p>obrońca</p>	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	W całości	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	Uchylenie	#	zmiana